అంతర్మథని సమారాధ్య

'వెంబాశో'

—నాకూ శ్రీమతికీ కొన్ని విషయాల్లో అభిప్రాయభేదాలు రావటం కద్దు. సామాన్యంగా ఆవిడ అవుననన్నదానికి నేను కాదనడం పరిపాటి. దానికి ప్రత్యేకమైన కారణం ఏమీలేదు కాని నా విషయంలో మాత్రం ఆవిడ వైఖరి వేరు. నేను అవునన్న దానికి ఆమె కాదనడం చాలా అరుదు. అది నా మీద ఉండే ప్రేమవల్ల కావచ్చు; భర్తనుకదా అన్న భయంవల్ల కావచ్చు; తను పూర్వోత్తర సంప్రదాయానికి చెందినదవడం వల్లనూ కావచ్చు; తన కంటే పెద్దవాణ్ని అని గౌరవం వల్లనూ కావచ్చు. దీనివల్లను అని ఇదమిద్ధంగా చెప్పలేను. కాని ఎంతో అవసరం వుండి ప్రత్యేకమయిన కారణా లుంటేతప్ప నా మాటకు తిరుగులేదు. అలాంటి పరి

స్థితుల్లోకూడా నేను సామాన్యంగా ఓటమి అంగీకరించను; కనీసం అంగీకరించి నట్లు కనపడను. దీనికి నేను అప్పు డప్పుడు గర్విస్తుంటాను; నన్ను నేను మెచ్చుకుంటుంటాను. కాని ఒక్కొక్క ప్పుడు నే సాధించిన విజయానికి కార ణము నాలోని మానసిక దౌర్బల్యమేమో ననిపిస్తుంది. ఉభయులం చిన్నచిన్న విషయాల్లో కీచులాడుకున్నా, నా విజయ గర్వానికి ఆమెకూడా తన సంతోషాన్ని బహువిధాలుగా ప్రదర్శిస్తూఉంటుంది. అందులో ముఖ్యమైనది–'నేను మీ దాన్ని, మీ లలితను; అంతకన్నా నాకేం కావాలి' అంటూఉంటుంది. లలిత అని ఆమెను సంబోధించినపుడల్లా ఆమె పరవశమై పోతూఉంటుంది. మరీ పరవశమెక్కువై పోతే, మళ్ళీ మళ్ళీ పిలవమంటూ వుంటుంది. ఆ పేరులోనూ, ఆ పిలిచే వైఖరిలోనూ తియ్యదనం ఉంటుందని అంటుంది. ఆమెను సంతోషపెట్టడానికి అవుసరమున్నా లేకపోయినా ప్రతి చిన్న విషయానికీ లలితా! లలితా! అని పిలు స్తూనే వుంటాను. ఒక్కొక్కప్పుడు కోపంగా, ఒక్కొక్కప్పుడు ఆప్యా యంగా, మరో సమయంలో లాలనగా నసరసాల్లోనూ ఆ పిలుపు ఉట్టిపడుతూ ఉంటుంది.

ఉదయం లేచింది మొదలు ఆఫీసుకు వెళ్ళేవరకూ –

లలితా – టూత్‌పేస్ట్;

లలితా – కాఫీ;

లలితా – స్నానం;

లలితా – టవల్;

లలితా – భోజనం;

లలితా – టైమయిపోయింది;

లలితా – పేపర్;

లలితా – సిగరెట్టు.

—ఆఫీసుకు డ్రెస్ చేసుకుని కారులో కూర్చుని బయలుదేరేవరకూ, ఆఖరు సారి 'లలితా – నే వెళ్తున్నాను;' ఈ కేకతో నా ఉదయం కార్యక్రమం పూర్తవుతుంది. లలిత చిరునవ్వుతో నాకు వీడ్కోలు చెప్పి లోపలకు వెళ్తుంది.

*   *   *

మా మేనకోడలు పెళ్ళి నిశ్చయ మైనదనీ, మేమంతా తప్పక పెళ్ళికి రావాలనీ మా అక్కయ్య ఉత్తరం వ్రాసింది. పెళ్ళికి తప్పక వెళ్ళాలని సంబరపడుతూ ఇంటికి వస్తూనే లలితా అని కేకవేస్తూ, శుభవార్త అందచేశాను. తప్పక పెళ్ళికి వెళ్ళాలని లలిత మురిసి పోయింది. నేను నాలుగు రోజులు ఆఫీ సుకు శలవపెట్టాను "రైల్లో ఆ వూరు పెళ్ళికి వెళ్ళి తిరిగివచ్చే టైములేదు. సగంకాలం రైలుప్రయాణంలో వృధా అయిపోతుంది. మనం కారులో బయలు దేరి పోదాం లలితా,"...అన్నాను శని వారం మధ్యాహ్నం ఆఫీసు కాగానే బయలుదేరితే, రాత్రి ఏదో టైములో, ఎంత ఆలస్యమయినా ఆ వూరు చేరుకో

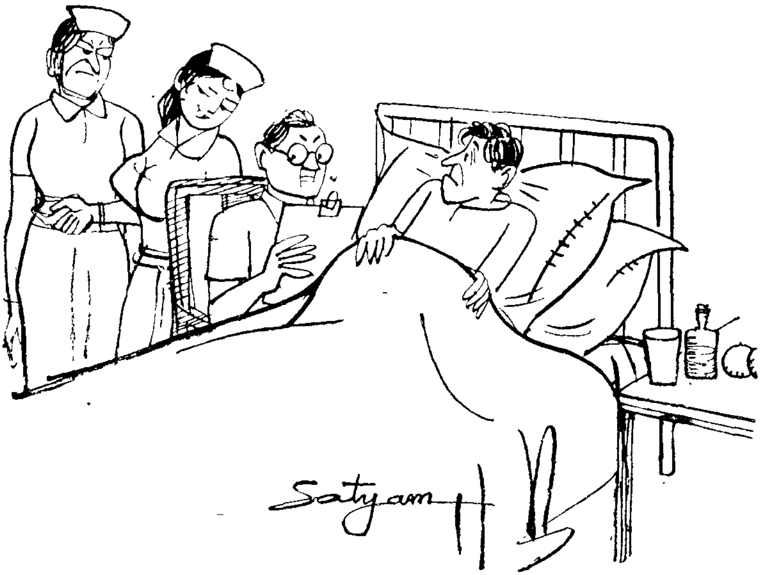

డాక్టరు :- చిత్రంగా వుందే! ఇతనికి జ్వరం ప్రొద్దున 93 డిగ్రీలు వుంటుంది, సాయంత్రం 103 డిగ్రీలు వుంటుంది?

కుర్రనర్సు:- "మరేం లేదండీ! ప్రొద్దున రోగిని ఆమె చూస్తుంది, సాయంత్రం నేను చూస్తున్నాను.''

వచ్చు. ఆదివారం కలసివస్తుంది. సరదాగా బంధువుల్తోనూ స్నేహితుల్తోనూ గడిపెయ్యవచ్చు; పెళ్ళి సావకాశంగా చూడవచ్చు; చేయించవచ్చు; పెళ్ళిభోజనాలకు తీరుబాటుగా వడ్డనలో పాల్గొనవచ్చు; అక్కచెల్లెళ్ళతో అనురాగాలు ఒలకబోసుకోవచ్చు; బావగార్లతో సరాగాలాడొచ్చు; వియ్యాలవారిని విందుకు పిలవడానికి ధీమాగా వెళ్ళవచ్చు; వెళ్ళిన రోజు సినిమా చూడవచ్చు; లలితా! లలితా! అని తీరుబాటుగా కేక వెయ్యొచ్చు. నా ఆనందానికి అంతులేదు.

శనివారం వచ్చింది.

ఆఫీసునుండి రాగానే, "లలితా బయలుదేరుదాం, త్వరగా రెడీ అవాలి," అన్నాను.

"ఆదివారం ఉదయమే తెల్లవారుజామున బయలుదేరుదాం. సాయంత్రం చీకటిపడేలోగా ఆ ఊరు ఎంత నెమ్మదిగా వెళ్ళినా చేరుకోవచ్చు," అని సలహా ఇచ్చింది లలిత.

నేను 'లలితా' అని ఒక్కకేక వేసి, నాటకంలోనిడైలాగులా "ఇప్పుడే బయ

లుదేరాలి. నే నవునన్నదానికి నీవు కాద నకు," అన్నాను.

"ఈ ఒక్క విషయంలో నా మాట వినండి; నేను మీ లలితనుకాదా," అంది.

"నీ కవిత్వధోరణి ఇక చాలు కాని, త్వరగా బయలుదేరు," అన్నాను.

"నా మాట కాదనకండి," అని ప్రాధేయపడ్డది.

నేను కాదనే అన్నాను పోయితీరాలి అని వక్కాణించాను. బయలుదేరాం. బయలుదేరేముందు ఆమె వంటఇంట్లోకి వెళ్ళి, ఏవోపటందగ్గర కొంచెం సేపుగొణుక్కొని, తన పుస్తకం ఒకటి చిన్నది పుచ్చుకుని కారులో కూర్చుంది.

"లలితా! నేనే గెల్చాను," అంటూ కారు స్టార్టు చేశాను. మేం పోవాల్సిన దూరం చాలా ఉంది. దారిలోకి కావాల్సిన టిఫిన్ వగైరాలు హోటల్లో పార్శిల్ చేయించి, ధీమాగా సిగిరెట్టు ముట్టించి, కారు నడుపుతున్నాను. లలిత మౌనంగా ఉండటం గమనించాను. కారు పోతూనే ఉంది. ఊరి పొలిమేరలు దాటింది. మంచిరోడ్డు, చక్కని గాలి, కొంచెం స్పీడ్ ఎక్కువచేశాను. కారు దూసుకుపోతున్నది. లలితవైపు చూశాను. ఆమె నిద్రపోతున్నదో మేల్కొని ఉన్నదో తెలియటంలేదు. అప్పుడప్పుడు గాలికి రెపరెపలాడే కేశాలు ఆమె విశాలమైన నుదురును కప్పివేస్తూ ఆమెకు జోల పాట పాడుతున్నయ్యేమో అని అనిపిస్తున్నాయి. ఆమె నిమీలితనేత్రాలు చూసి నేను తన్మయుణ్ణి అయినాను. 'లలితా' అని పిల్చాను. ఆమె పలుకలేదు. యోగసమాధిలో ఉన్నదేమో అనిపించింది. కారు వేగంగా పోతూఉంది; చీకటి పడుతూపడుతూ ఉంది. ఎందుకో ఆమె బుగ్గగిల్లి ఆమెను లేపుదామా అనిపించింది. బుగ్గ గిల్లాను. ఆమె ఉలిక్కిపడి లేచింది.

చిరునవ్వు నవ్వుతూ, "కారులో గూడా మీసరాగాలేనా! స్టీరింగ్ జాగ్రత్త," అన్నది

"లలితా! నీవు నిద్రపోతుంటే ఏవి టోగా ఉంది. ఏమైనా కబుర్లు చెప్తుంటే సరదాగా డ్రైవ్ చేస్తుంటాను," అన్నాను. కారుతోపాటే చీకటి పడేకొద్దీ నిశ్శబ్దం ఎక్కువైంది. దాంతో కారు వేగంగూడా ఎక్కువైంది. తొమ్మిది గంటలుకూడా దాటింది.

రోడ్డుకు ఇరువైపులా ఉన్న అడవిని చూస్తూ, "ఈ అడవిలో పులులూ, సింహాలూ ఉంటాయా," అని అమాయకంగా అన్నది

"ఉంటే మన కేం భయం; మనం కారులో పోతున్నాం. ఇప్పటికి మనం వెళ్ళవలసిన దూరంలో సగం పైగా వచ్చేశాం. ఈ అడవి దాటేమంటే ఏదైనా చిన్న ఊరు వస్తే, అక్కడ కొంచెంసేపు విశ్రాంతి తీసుకుని మళ్ళీ బయలుదేరచ్చు," అన్నాను.

చుట్టూ చిక్కటి చీకటి; కీచురాళ్ళధ్వని జోరుగా విన్పిస్తున్నది. పదిగంటలు కూడా కావస్తున్నది. కారు వెల్తుర్లో కొంచెందూరంలో ఎవరో వ్యక్తి కారుకు ఎదురుగా వస్తున్నట్లు కన్పించింది నాకు. లలితను చూడమంటే తనకెవ్వరూ కన్పడలేదన్నది కారు కొంచెం 'స్లో' చేశాను. ఆ వ్యక్తి పెద్ద పెద్ద చేతుల్తో ఎదురుగా వస్తున్నాడు. ముఖం సరిగా కన్పించడంలేదు. మనిషి చాలా పొడుగ్గా ఉన్నాడు. పెద్ద పెద్ద అంగలు వేస్తూ రాక్షసుణ్ణి జ్ఞాపకం తెస్తూ, భయంకరంగా నడుస్తున్నాడు.

అతని పాదాలు సరిగా కన్పడడంలేదు. నాకు చిన్నప్పుడు చదువుకున్న కబంధుడు జ్ఞాపకానికి వచ్చాడు. నాకు భయం వేసిన మాట వాస్తవం. కారు ఆపడానికి బుద్ధిపుట్టలేదు. ఆపకపోతే ఎదురుగా వచ్చే వ్యక్తి కారుక్రింద పడిపోవడం తధ్యం. కారు అతన్ని సమీపించేకొద్దీ అతను వేగంగా కారుకు ఎదురుగా వస్తున్నాడు.

"కారు ఇంత నెమ్మదిగా పోనిస్తున్నారేవిటి," అన్నది లలిత.

"ఎవరో మనిషి ఎదురుగా వస్తున్నట్లున్నాడు, చూడు," అన్నాను.

"నా కెవరూ కన్పించడం లే," దన్నది లలిత. అంటూ ఉండగానే నా కారు ఆగి పోయింది. ఎవరో బలంగా కారుకు ఎదురు నిలబడి రెండు చేతుల్తోనూ కారు ఆపుతున్న ట్లనిపించింది. కారు ముందుకు పోలేదు. కారు స్టార్టు చేసి ఎంతగానో ప్రయత్నించాను. కదల్లేదు కారు. కారు లైట్లు వెలగడం లేదు. ఆ వ్యక్తి ఇంకా కారును బలంగా నొక్కిపట్టినట్లుగా ఉంది. కారులోంచి దిగే ప్రయత్నంలో ఉన్నాను. కాని భయంగానే ఉంది. ఆ మనిషి బందిపోటు దొంగ కావచ్చు, ఇంకెవరైనా కావచ్చు. లలిత మెడలోని నగలకోసం వాడు ముందుకు రావచ్చు. వాడు వస్తే ఆమెకూ నాకూ ప్రమాదం; ఇద్దరి ప్రాణాలూ దక్కవు. వాడిని ఎదుర్కొనడానికి నా దగ్గర ఏ ఆయుధాలూ లేవు. ఇంత బ్రతుకూ బ్రతికి వీడి చేతిలో చావడం ఇష్టంలేదు నాకు. కారు డిక్కీలో కొన్ని ఇనుప పనిముట్లు ఉన్నాయి. వాటిలో ఏదైనా పెద్దది ఉపయోగించి వాడిమీదకి ఉరకవచ్చు కారు దిగి వెనక్కి వెళ్తేగాని అవి రావు కారు దిగితే నిరాయుధుణ్ణి; దిగగానే క్షణంలో వాడు నామీద కలబడొచ్చు. వాడు నన్ను పిచ్చికను పిసికినట్లు పిసికిపారెయ్యొచ్చు. వాణ్ణి బాగా చూద్దామంటే కారులైట్లు వెలగడంలేదు. వాడు ఏపక్కనైనా దాక్కున్నాడేమో. 'బానెట్' తీసి, కారు ఎందువల్ల ఆగిపోయిందో చూదామంటే ... కారు దిగలేను. పైగా చీకటి ... లలిత ఏవీ మాట్లాడంలేదు. ప్రార్థిస్తూందా ... అన్నట్లుగా ఉంది. "లలితా!" అన్నాను.

"మీరుమాత్రం కారు దిగవద్దు ... ఏమీ ఫర్వాలేదు. కారుఅద్దాలు వేసి నావైపు చూడండి," అన్నది.

లలితనుచూసి కౌగలించుకున్నాను. చాలాసేపామెకౌగిలిలో ఉండిపోయాను. కారుఅద్దాలు పగులగొట్టినా కొట్టగలడు వాడు ఒకచేత్తో ... ఆమె నా వీపుమీద చేయివేసి బుజ్జగిస్తున్నదా అన్నట్లుగా ఉన్నది. ఆమె కౌగిలిలో ఇంతహాయి నేను ఎప్పుడూ పొందలేదు. ఆమె నన్ను కౌగలించుకునిఉన్నా నోట్లో ఏదో గొణుగుతుండడం గమనించాను.

"అక్కడ ఎవ్వరూలేరు ... నాకు కన్పడనివాడు మీ కెలా కన్పించాడు,' అంటున్నది లలిత.

"ఇక్కడకూడా నే నవునన్న దానికి నీవు కాదనడమేనా," అన్నాను నేను ఆమె కౌగిలిమాత్రం వదల్లేదు. అరగంట అయింది... గంట అయింది. ఇంత సేపటికీ వాడు రాకపోయేటప్పటికి ...నాకు కొంచెం ధైర్యంచిక్కింది. కారు

మళ్ళీ 'స్టార్ట్' చేయడానికి ప్రయత్నించాను. కారు కదల్లేదు.

ఎదురుగా మినుకు మినుకు మంటూ ఉన్న చిన్న దీపపువెలుర్లో ఎవరో వస్తున్నారు అని అనుకున్నాను ... ఆ చిన్నదీపం ఇంకా దగ్గరకు వస్తున్నది. ఆదీపంవైపే చూడసాగాను. ఆమె కౌగిలి వదలి. ఆవైపే తీక్షణంగా చూస్తున్నాను. ఆ చిన్నదీపం ఇంకా దగ్గరకు వస్తున్నది.

"ఇక మన కేం ఫర్వాలేదు. ఎవరో ఆడమనిషి వస్తున్నది," అన్నది లలిత.

నా సంతోషానికి మేర లేదు. కాని నాకో మూల భయంగానేఉన్నది–ఈమె ఇందాక కారుకు అడ్డంగావచ్చినవాడి తాలూకేమో నని. లలితమాత్రం ధైర్యంగా ఉంది. ఆదీపం – ఆమనిషి మా కారు దగ్గరకు వచ్చింది. మా ఇద్దర్నీ చూసింది...ఏం మాట్లాడకుండా ఓ చిరునవ్వు నవ్వింది ఆమె చాలా వృద్ధరాలు. ఒక చేతిలో కర్ర ఉన్నది; ఒక చేతిలో దీపం ఉన్నది. ఆమె చేతిలోని కర్రను అవసరమైతే నేను ఉపయోగించవచ్చునని ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను. కారు తలుపు తీసి బయటకు వచ్చాను.

"కారు ఆగిపోయింది. నట్టడవిలో ఇద్దరం దిగబడిపోయినాం ముసలమ్మా," అన్నాను.

"ఏం ఫర్వాలేదు నాయినా! ... ఇక్కడకు కొంచెందూరంలో మాఇల్లు వుంది. మీ కభ్యంతరం లేకపోతే మా ఇంటికి రండి...తెల్లవారింతరువాత మీరు ప్రయాణం సాగించచ్చు..." అన్నది ముసలమ్మ.

ముక్కూ మొగమూ తెలియని ముసలమ్మ ఇంటికి అర్ధరాత్రి పోవడం ప్రమాదకరమేమో. ఆముసలమ్మ ఇంట్లో ఎవరైనా దారిదొంగలు మకాం వేయవచ్చు. సామాన్యంగా ఇలాంటి అడువుల్లోనే వాళ్ళు మకాం వేస్తూ వుంటారు. ముసలమ్మ మాట విని వెళ్తే, మాఇద్దరి ప్రాణాలూ గుప్పెట్లో పెట్టుకుని వెళ్ళాలి. కీడెంచి మేలెంచమన్నారు. ఈ అడవిలో ఇల్లుందంటే నమ్మకం చిక్కడంలేదు. మేం ఇద్దరం కారు దిగినతర్వాత మమ్మల్ని చుట్టుముడితే కష్టం; నిరాయుధులం. ఇద్దరి ప్రాణాలూ ఒకసారే తీసేస్తే ఫరవాలేదు. ఒకర్ని ఒకరు చూసుకుంటూ ప్రాణాలు వదుల్తాము. నన్ను ముందు చంపి ... లలితను వాళ్ళు ఏమైనా చేస్తే ... నేను చనిపోయికూడా భరించలేను. నేను బ్రతికిఉండిగూడా చేసేదేమీ లేదు. ముసలమ్మదగ్గరఉన్న కర్ర పనికిరాదు– వాళ్ళకున్న కత్తులమధ్య ... ఒక్కొక్కపుడు వాళ్ళదగ్గర తుపాకులుకూడా ఉంటవి. కేవలం లలితదగ్గర ఉన్న సొమ్ముకోసం ఆశపడితే ఫరవాలేదు. ధైర్యంగా ఇచ్చివచ్చును. వంటరిగాఉన్న స్త్రీ లలిత ... ఆమెను ఏమైనా చెయ్యవచ్చును. వాళ్ళు చాలామంది ఉంటారు.

నేను ఒక్కణ్ణి ... పైగా నిరాయుధుణ్ణి. పోనీ ముసలమ్మమాట వినకుండా కారులో కూర్చున్నా, అపాయం తప్పు తుందని హామీలేదు.

రోడ్డు కెదురుగా లారీ ఒకటి వస్తు న్నది. చెయ్యియెత్తి ఆపడానికి ప్రయ త్నించాను. వా డాపలేదు. ఈ లారీ వాళ్లు మన లోకంలో ఉండరు. వాళ్ళు పగటిమానవులు. రాత్రిదానవులు. ఒక్కొ క్కపుడు లారీవాళ్ళను ఆ పరిస్థితుల్లో ఆపడంకూడా శ్రేయస్కరంకాదు. ఈ లారీవాడు, ఒకవేళ ఆపి మమ్మల్నిద్దర్నీ లారీలో ఎక్కించుకున్నా ... తర్వాత నన్ను యీ అడవిలో కిందికి తోసెయ్యొచ్చు.

ఇలా అనుకుంటూ ఉండగా ముస లమ్మ ... "మీ రేం సందేహపడవద్దు నాయనా ... నే చెప్పినట్లు మా ఇంటికి రండి. మీ కే ఆపదారాదు..." అని ప్రాధేయపడ్డది.

లలితకూడా..."ముసలమ్మ అంతగా అడుగుతున్నది...అక్కడికే పోదాం .. ఏం జరిగినా ... ఆ అమ్మవారిదే దయ. ఆమెమీద భారం వేసిపోదాం. అంత కంటే గత్యంతరంలేదు...'' అన్నది.

మంచికో చెడుకో ఒకనిర్ణయానికి వచ్చాము. కారు లాక్ చేసి, ముసలమ్మ దీపం ముందుచూపిస్తుంటే వెనకాల నెమ్మ దిగా వెళ్తున్నాము, అడవిలో డొంకల లోంచి. ఒక అరమైలు దూరం వెళ్ళిన తరువాత చిన్నపాక కన్పించింది. "ఆ కన్పించేదే మా ఇల్లు నాయినా," అన్నది ముసలమ్మ. ధైర్యంగా మొండిధైర్యంగా లోపల ప్రవేశించాము. ముసలమ్మ మాకు ఒకచాప ఇచ్చింది. తినడానికి రెండుపండ్లు ఇచ్చింది. కొంచెం మంచినీళ్ళు త్రాగాం.

"ఇకమీరు విశ్రాంతిగా పడుకోండి. ఏం భయంలేదు," అన్నది ముసలమ్మ.

ప్రయాణంవల్ల, భయంవల్ల బాగా అలసిఉన్నా మేమో...మాకు బాగా నిద్ర పట్టేసింది ... గాఢనిద్ర.

సూర్యోదయం అయింతర్వాత చాలా సేపటికి మెలుకవ వచ్చింది. కళ్ళు నులుముకుంటూ బద్ధకంగా లేచాను. లలిత ఇంకా నిద్రలో చిరునవ్వు నవ్వు కుంటూ ఉన్నది. వెంటనే లలితను లేపాను.

లలిత కళ్ళు తెరిచింది. మే మిద్దరమే మిగిలేం ... అక్కడ పూరిపాక లేదు; ముసలమ్మ అంతకన్నా లేదు. మేం అడ విలో ముళ్ళపొదల మధ్యగా పడుకుని ఉన్నాము. పక్కగా నాగుపాము మెలి కలు చుట్టుకుని పడగ విప్పింది – కేవలం కాపాడుతూ ఉన్నదా అన్నట్లు...లలిత చేయెత్తి నమస్కరించింది. నేను భయ పడుతూ ... నెమ్మదిగా లేచాను; ఆ పామూ వెళ్ళిపోయింది. లలితకు కొండంత ధైర్యం వచ్చింది.

"ఏవండీ ... మనల్ని రాత్రి అమ్మ వారు కాపాడింది ... కారులో ఎక్కింది

మొదలు ఆమెను ధ్యానం చేస్తూనే ఉన్నాను. రాత్రి కన్పించిన ఆ ముసలమ్మ ఎవ రనుకున్నారూ? అని అన్నదాకా .. నేను ఈ లోకంలోకి రాలేదు.

"మనం ఇంటిదగ్గర బయలుదేరి నప్పుడే...నా కెందుకో కన్ను అదిరింది. అప్పుడు బయలుదేరడం నా కిష్టంలేదు. ఎంతచెప్పినా మీరు వినలేదు. కారులో కూర్చున్నా నన్నమాటే గాని నా మనసు నాలో లేదు... అంతా మనమంచికే లేండి," అన్నది నవ్వుతూ ...

"మరి మనకారు ఆపిన పెద్దపెద్ద అంగలమనిషి ఎవరో నా కర్థంకాలేదు."

కన్పడనివాణ్ణి గురించి ఆలోచించడ మెందుకు ... అది కేవలం మీ భ్రమ కావచ్చు." అన్నది లలిత.

"నీవు నిజంగా లలితాదేవివి లలితా," అన్నాను ఆమెను దగ్గిరికి తీసుకుంటూ...

"ప్రేమ రూపా ప్రియంకరీ! నామ పారా యణప్రీతా నందివిద్యా నటేశ్వరీ!"

అని మళ్ళీ ధ్యానం చేస్తూ నన్ను కౌగ లించుకున్నది లలిత. ఆ ముసలమ్మ ఎవరు? అనే సందేహం నాకున్నా... దానిని గురించిన తర్కం అనవసరం... బ్రతికి బయటపడ్డాము. బయటపడి బట్ట కట్టేము. నేను నా లలితను ఇక సహస్ర నామాలుగా పిలవచ్చు. ప్రతి నామానికి పలుకుతూఉంటుంది. లలిత ఎప్పుడూ నాదే ... 'నేను మీదాన్నేగా' అంటూ ఉంటుంది లలిత! అందుకే 'లలితా!' అని పిల్చినపుడల్లా పరవశమయ్యేది ఎప్పుడూ!